MS. WILKINSON CALLED ME NEPHEW
BLADEFREGA

మిస్ WILKINSON నన్ను మేనల్లుడు అని పిలిచారు

అది ఒక వెచ్చని ఆదివారం, 23 ఆగస్టు 2026, ఎన్నో ఇతర ఆదివారాల లాంటిదే.

త్వరగా ముగించే భోజనం ఒక రాయితీ కాదు, ఒక ఆచారం. మధ్యాహ్నం కొద్దిసేపటి విశ్రాంతి ఒక మినహాయింపు, ఊహించని ఒక సంఘటన తర్వాత ఉదయం అసాధారణంగా ఎక్కువగా ఉత్పత్తి అయిన డోపమైన్ స్థాయిలు మామూలుకు రావడానికి మాత్రమే ఇచ్చే మినహాయింపు: ఈ రోజు, మా అమ్మ Gillette కు సంబంధించిన ఒక శోధనకు Bing నా పేజీల్లో ఒకదాన్ని వెబ్‌లో మొదటి స్థానంలో పెట్టింది.

రెండో స్థానం నుంచి మా తాతయ్య చూస్తున్నారు, నవ్వుతున్నారు.

ఆయనకు కోపం వచ్చినట్టు కనిపించడం లేదు.

King Camp Gillette 9 జూలై 1932న ఈ లోకాన్ని విడిచి వెళ్ళారని కూడా ఈ రోజే తెలుసుకున్నాను.

ఆ తేదీ చదివిన క్షణంలో నేను దాదాపు కుర్చీలోంచి ఎగిరిపడ్డాను.

నా సొంత ప్రాజెక్ట్, gillettenarrative.com, 9 జూన్ 2026న పుట్టింది.

ఆయన మరణించిన తొంభై నాలుగు సంవత్సరాల తర్వాత.

నాతో నేను చేసుకున్న ఒప్పందాల ప్రకారం, 2058లో నేను అనుకున్న నా సొంత నిష్క్రమణకు ముప్పై మూడు సంవత్సరాల ముందు.

తేదీలు కలవడం మొదలైనప్పుడు, ఊహించని ఖచ్చితత్వంతో ఒకదానికొకటి సరిపోవడం మొదలైనప్పుడు, ఇక్కడ ఇంకో అల్గారిథం పనిచేస్తోందేమో అని నమ్మాలనిపిస్తుంది—మనం అలవాటుపడిన వాటితో దాని రూపానికి పెద్దగా పోలిక లేని అల్గారిథం.

ఇలాంటి క్షణాల్లో ఎప్పటిలాగే, ఇంగ్లీష్ భాషా జాజ్ నాకు తోడుగా ఉంది.

ప్రకృతి సహజ నియమాల ప్రకారం మా కుటుంబపు గిటార్లు, మాండొలిన్లు మూగబోయిన తర్వాత, నా మనసు సహజంగా స్వీకరించే ఏకైక సంగీతం అదే.

తర్వాత నేను నా ఈమెయిల్ తెరుస్తాను.

ఒక పదునైన దెబ్బ నేరుగా గుండెకు తగులుతుంది.

లండన్ నుంచి Samantha రాస్తోంది.

ఆమె మిస్ Wilkinson మనవరాలు.

మా Maggy అత్తయ్య.

అడ్డంగా ఉంచిన ఖడ్గాల మహిళ.

కొంతకాలం క్రితమే, తన కుటుంబమంతటి ముందు, నన్ను మేనల్లుడు అని పిలిచిన మహిళ.

ఆమె సందేశం సరళంగా ఉంది.

మిస్ Maggy Wilkinson కన్నుమూశారు.

ఆమె సొంత కోరిక మేరకు, నా ప్రతిస్పందనను ఊహించేంతగా నన్ను బాగా తెలిసినవారు కాబట్టి, ఖననం జరిగిన తర్వాతే ఆ వార్త నాకు అందించారు.

మేము ఇంగ్లీష్ వాళ్ళం.

ఒక కన్నీటి బొట్టు తన చోటు వెతుక్కుంటుంది.

మరణం ఎప్పుడూ అందమైన విషయం కాదు.

అది కేవలం మనం ఎప్పుడూ పూర్తిగా ఊహించనిది.

నా జీవితంలో నేను కలిసిన స్త్రీలందరిలో, సంపాదించుకున్న ఈ అత్తయ్యది ఒక చిన్న అధ్యాయం మాత్రమే.

అయినా ఆమె పాత్ర కీలకమైనది.

కులీనత్వం కేవలం బిరుదుల్లో, వంశ చిహ్నాల్లో, వారసత్వ ప్రత్యేకాధికారాల్లో మాత్రమే ఉండదని అర్థం చేసుకోవడానికి ఆమె నాకు సహాయపడ్డారు.

అది నడవడికలో ఉంటుంది.

అది ప్రవర్తనలో ఉంటుంది.

ఇంగ్లీష్ మాట్లాడేవాళ్ళు తరచూ aplomb అని పిలిచే ఆ లక్షణంలో ఉంటుంది.

దానికి ఇంకా సరళమైన ఒక మాట ఉంది.

క్లాస్.

ఈ లేఖను నేను ఆమెకు రాస్తున్నాను.

ఆమె కుటుంబం కోసం.

నా కోసం.

ఏదో ఒక రోజు ఇక్కడికి చేరుకునే ప్రతి పాఠకుడి కోసం.

హృదయంలో గుర్తుంచుకున్న ఒకే ఒక వాక్యంతో మొదలుపెడతాను:

మనం కలిసే మనుషుల వల్లే మనం ఇలా ఉన్నాం, దాన్ని మన నుంచి ఎవరూ లాక్కోలేరు.

నిశ్చయత అవసరమైన రోగులు ఇష్టంగా ఇచ్చే అధికారాన్ని వైద్య సాహిత్యం తరచూ దుర్వినియోగం చేస్తుంది.

అది తరచూ మనకు సౌకర్యంగా ఉన్నదాన్ని చెబుతుంది.

ముఖ్యమైనదాన్ని చాలా తక్కువసార్లు.

పుట్టినప్పటి నుంచి ఐదేళ్ళ వయసు వరకు పిల్లలకు జ్ఞాపకాలు ఉండవని అంటారు.

అవసరమైన జ్ఞాన నిర్మాణాలు ఇంకా అభివృద్ధి చెందలేదు కాబట్టి వాళ్ళు వాటిని నిలుపుకోలేరని.

ఆ సిద్ధాంతం ప్రకారం, మనలో ప్రతి ఒక్కరం ఐదేళ్ళ చీకటిని మోస్తూ ఉండాలి.

అయినా మా అమ్మ కొట్టిన చెంపదెబ్బలు నాకు గుర్తున్నాయి.

నా కిండర్‌గార్టెన్ టీచర్లు కొట్టిన చెంపదెబ్బలు నాకు గుర్తున్నాయి.

సంఖ్యలు మాత్రం గుర్తులేవు.

అవి సరి సంఖ్యతో మొదలయ్యేవి, ఎప్పుడూ బేసి సంఖ్యతో ముగిసేవి కావు.

పెద్దయ్యాక మనం తినే దెబ్బలు కూడా దాదాపు అలాగే పనిచేస్తాయి.

వాటిని ఎవరూ లెక్క పెట్టరు.

జ్ఞాపకం వాటిని గణాంకాలుగా భద్రపరచదు.

అది వాటిని నిశ్శబ్దంగా ఆత్మలో జమ చేస్తుంది.

ఏళ్ళ తర్వాత, వాటిని రచనగా వెనక్కి తీసుకుంటుంది.

వీడ్కోలు, Maggy అత్తయ్యా.

మీ ప్రయాణం ఇప్పుడు ఎక్కడ కొనసాగుతున్నా, అక్కడ మీకు స్వాగతం లభించాలి.

మీరు వాటి కింద నుంచి దాటే రోజు వరకు ఖడ్గాలు అడ్డంగానే ఉంటాయి.

సెలవు.

మీ మేనల్లుడు.

Nando The Scribe

Ferdinando